

Beslutningsforslag nr. B 78. Fremsat den 20. april 1982 af Arne Melchior (CD), Erhard Jakobsen (CD), Mimi Stilling Jakobsen (CD), Bente Juncker (CD), Grethe Kindberg Jørgensen (CD) og Birgith Mogensen (CD)

Forslag til folketingsbeslutning

om at gøre arbejdsformidling til fri næring

Folketinget pålægger arbejdsministeren senest i oktober 1982 at fremsætte nødvendige lovændringsforslag, således at arbejdsformidling bliver fri næring.

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslagets sigte er ikke at lægge vanskeligheder i vejen for den officielle arbejdsformidling. Hensigten er naturligvis den modsatte.

Det er det almindelige indtryk i befolkningen – og altså hos arbejdssøgende såvel som hos arbejdsgivere af enhver art – at AF ikke fungerer tilstrækkelig godt. Den manglende tillid til institutionen giver sig automatisk udslag i yderligere forringelse af AFs operationsmuligheder.

Denne subjektive konstatering er ikke en anklage imod AFs virke og personale. AF er tillagt en mængde opgaver, kontrol, opsøgende virksomhed m.m. og kan måske alene af disse årsager ikke løse sine primære opgaver tilfredsstillende inden for de givne ressourcer.

Men man kan heller ikke udelukke, at der er tale om en skadelig virkning af mangel på konkurrence på området.

Adgangen til for A-kasserne – efter ansøgning – at foretage parallel formidling udnyttes ikke i væsentlig målestok, og det er forslagsstillernes ønske, at denne formidling skal gøres yderligere let tilgængelig og populær.

Beslutningsforslagets hovedsigte er derefter at give enhver, som ønsker det, adgang til på erhvervsbasis at nedsætte sig som arbejdsformidler. I forvejen har man en hel mængde af sådan formidlende virksomhed. Nævnes kan model- og kunstnerbureauer, vikarbureauer (her skal arbejdsforholdet dog være af begrænset varighed, hvilket i sig selv er en u hensigtsmæssig begrænsning), headhunter-bureauer samt en mængde konsulenter, revisorer og reklamebureauer, der på klienters vegne påtager sig at skaffe den egnede arbejdskraft til ledige job.

Når bortses fra model- og kunstneragenter, betales arbejdet ved formidlingen udelukkende af den virksomhed, der søger arbejdskraften. Det er ganske det samme system, som tænkes benyttet ved den foreslåede frie arbejdsformidling.

Der bliver således ikke udgifter for den arbejdssøgende, ligesom det offentlige ikke har nogen udgift. Tværtimod vil der i samtlige tilfælde være en besparelse for det offentlige, idet enhver, som på denne måde kommer i arbejde, jo ikke belaster den offentlige formidling med arbejde eller udgifter.

Det er en selvfølge, at privat oprettede formidlingsbureauer i deres udfoldelse vil være begrænsede af gældende lovgivning samt af arbejdsmarkedets overenskomster.

En klassisk indvending imod fri arbejdsformidling er, at man ikke skal kunne tjene på at bringe mennesker i arbejde. Dette argument er rent faktisk uanvendeligt. Alle de foroven nævnte private virksomheder tjener jo klart deres løn ved netop at bringe formidling i stand mellem arbejde (arbejdsplads) og arbejdssøgende. Helt det samme kan siges om alt personale i AF samt en væsentlig del af personalet i f.eks. arbejdsministeriet. Ligeledes tjener aviserne helt naturligt penge på den formidling, der består i optagelse af stillingsannoncer.

Det må antages, at et privat formidlingsbureau vil kunne nedlægge betydelig mere arbejde i hvert enkelt forhold. Grænsen for omhuen ligger udelukkende i muligheden for at opnå betaling for det udførte arbejde, og dette bliver jo udelukkende firmaets eget problem.

Private firmaer vil også kunne være af stor servicemæssig betydning ved de mange jobskift, der foregår hver eneste måned.

Forslagsstillerne er helt på det rene med, at adgangen til fri næring for jobformidling ikke i sig selv skaber mere arbejde eller flere arbejdspladser. Hensigten er først og fremmest en bedre effektivitet og smidiggørelse af markedet, således at de mange ledige job, der trods ledigheden til stadighed udbydes, kan blive hurtigere og mere kvalitetsbetonet besat.

I det hele taget er smidiggørelse nøgleordet til forståelsen af dette forslag. I denne forbindelse skal der her henvises til forliget af 5. maj 1980 mellem socialdemokratiet, det radikale venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti. I forligsteksten (side 7-8) har regeringen påtaget sig at nedsætte et udvalg i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, der skal undersøge »... spørgsmålet om smidiggørelse af reglerne for arbejdsansøgning til andre fagområder for at øge beskæftigelsen.«

Der er i høj grad – og i sammenhæng med det her fremsatte forslag – grund til at efterlyse resultater af dette arbejde.